

Leigh Bardugo

Regatul umbrelor

Traducere din engleză și note de
Laurențiu Dulman

ÎNAINTE

Servitorii le spuneau *malenchki* — micile stafii —, pentru că erau cei mai scunzi și mai tineri, și pentru că bântuiau casa ducelui ca niște fantome zglobii, țâșnind dintr-o cameră în alta, ascunzându-se în dulapuri să tragă cu urechea sau furișându-se în bucătărie să șterpelească ultimele piersici din recolta verii.

Băiatul și fata sosiseră la câteva săptămâni unul după celălalt — încă doi orfani ai războaielor de graniță, refugiați cu fețe murdare luați dintre ruinele unor orașele îndepărtate și aduși la moșia ducelui să învețe să scrie și să citească și să deprindă o meserie. Băiatul era scund, îndesat și timid, dar întotdeauna cu zâmbetul pe buze. Fata era diferită, și știa asta.

Odată, stând pitită în dulapul din bucătărie să tragă cu urechea la bârfelile celor mari, fata a auzit-o pe menajera ducelui, Ana Kuya:

— E mică și urâtă. Niciun copil n-ar trebui să arate așa. E palidă și acră, ca un pahar de lapte stricat.

— Și atât de costelivă! i-a răspuns bucătăreasa. Nicio dată nu-și termină cina.

Băiatul, care stătea ghemuit lângă ea, i-a aruncat o privire și i-a spus în șoaptă:

— De ce nu mănânci?

— Pentru că toate mâncărurile ei au gust de noroi, a răspuns fata.

— Mie îmi plac.

— Tu mănânci orice.

Și iarăși au plecat urechea spre crăpătura dintre ușile dulapului. O clipă mai târziu, băiatul i-a șoptit:

— Mie nu mi se pare că ești urâtă.

— Sst! a șuierat fata.

Dar, în întunericul din dulap, a zâmbit.

Pe timpul verii, îndurau ore lungi de corvezi în gospodărie, urmate de ore și mai lungi în sălile de clasă înăbușitoare. Când arșița devenea insuportabilă, dădeau fuga în pădure să caute cuiburi de păsări sau să înoate în râul cu apă turbure, ori zăceau cu orele pe pășune, urmărind soarele care trecea încet pe deasupra lor, și se întrebau unde aveau să-și construiască ferma de lapte și dacă ar fi fost mai bine să aibă două sau trei vaci albe. Iarna, ducele se muta în casa de la oraș, în Os Alta, iar pe măsură ce zilele deveneau mai scurte și mai reci, profesorii își făceau datoria cu din ce în ce mai puțină sârguință, preferând să stea lângă foc și să joace cărți sau să bea *kvas*. Obligați să stea în casă, copiii mai mari se plictiseau și îi plesneau mai des decât de obicei pe cei mai mici, așa că băiatul și fata se ascundeau în camerele nelocuite ale conacului, dând mici reprezentații pentru șoareci și încercând să se încălzească.

În ziua când au venit examinatorii Grisha, băiatul și fata erau într-un dormitor prăfuit de la etaj, așezați pe

băncuța din dreptul ferestrei, sperând să zărească trăsura poștei. În schimb, au văzut intrând pe porțile de piatră ale moșiei o sanie — o troică trasă de trei cai negri — și i-au urmărit înaintarea tăcută prin zăpadă până la ușile din față ale conacului.

Din ea au coborât trei oameni cu căciuli elegante de blană și cu câte o *kefta* groasă de lână: una stacojie, cealaltă albastru-închis, iar a treia — violet strălucitor.

— Grisha! a șoptit fata.

— Repede! a zis băiatul.

Într-o clipă, și-au aruncat încălțărilor din picioare și au luat-o la fugă pe hol, încercând să nu facă zgomot, apoi s-au strecurat prin salonul de muzică, pustiu la ora aceea, și s-au pitit după o coloană a balconului de deasupra camerei de zi, unde îi plăcea Anei Kuya să primească musafiri.

Ana Kuya deja era acolo, îmbrăcată cu o rochie neagră, care o făcea să semene cu o pasăre, și turna ceai din samovar, cu inelul mare de chei atârnat la brâu.

— Vasăzică anul ăsta nu-s decât doi? s-a auzit vocea scăzută a unei femei.

Băiatul și fata s-au uitat în camera de sub ei printre gratiile balustradei de la balcon. Doi dintre Grisha stăteau lângă foc: un bărbat frumos, îmbrăcat în albastru, și o femeie în veșminte roșii, cu înfățișare mândră și elegantă. Al treilea, un tânăr blond, se plimba prin cameră, dezmorțindu-și picioarele.

— Da, a răspuns Ana Kuya. Un băiat și o fată, de departe cei mai mici dintre copiii de aici. Credem că amândoi au în jur de opt ani.

— Credeți? a întrebat bărbatul în albastru.

— Când părinții nu mai sunt în viață...

— Înțelegem, a spus femeia în roșu. Și, bineînțeles, suntem mari admiratori ai instituției conduse de domniile voastre. Ne-am dori ca mai mulți nobili să se preocupe de soarta oamenilor de rând.

— Ducele nostru este un om de seamă, a spus Ana Kuya.

În balcon, băiatul și fata s-au uitat unul la celălalt și au încuviințat înțelept din cap. Binefăcătorul lor, ducele Keramsov, era un vestit erou de război și un prieten al poporului. După ce se întorsese de pe front, își transformase moșia în orfelinat și casă pentru văduvele de război. Ana Kuya le spunea să-l pomenească noapte de noapte în rugăciunile lor.

— Și cum sunt acești copii? a întrebat femeia în roșu.

— Fata are un pic de talent la desen. Iar băiatul se simte în largul lui pe pajiște și în pădure.

— Dar *cum* sunt? a repetat femeia.

Ana Kuya și-a țuguat buzele ofilite:

— Cum sunt? Sunt nedisciplinați, încăpățânați și mult prea atașați unul de celălalt. Amândoi...

— Amândoi ascultă tot ce vorbim în clipa asta, a zis tânărul în violet.

Copiii au tresărit. Tânărul se uita direct spre ascunzișul lor. Băiatul și fata s-au ghemuit în spatele coloanei, dar era prea târziu.

Vocea Anei Kuya s-a dezlănțuit ca un bici:

— Alina Starkov! Malyen Oretsev! Veniți aici imediat!

Fără tragere de inimă, Alina și Mal au coborât pe scara în spirală de la capătul balconului, iar când au ajuns în camera de zi, femeia în roșu s-a ridicat de pe scaun și le-a făcut semn să se apropie.

— Știți cine suntem?

Avea părul cărunt — culoarea oțelului —, iar fața îi era ridată, dar frumoasă.

— Sunteți vrăjitori! i-a scăpat lui Mal.

— Vrăjitori? a pufnit ea, întorcându-se spre Ana Kuya. Astfel de lucruri se predau la școala de aici? Superstiții și minciuni?

Ana Kuya s-a îmbujorat de rușine, iar femeia în roșu s-a întors iarăși spre Mal și Alina, privindu-i cu ochi scăpărători:

— Nu suntem vrăjitori. Suntem practicanți ai Miciei Științe. Ținem la adăpost acest ținut și acest regat.

— La fel ca Armata Întâi, a spus Ana Kuya calm, dar cu o evidentă undă de sarcasm în glas.

Femeia în roșu s-a încordat, dar după o clipă a încuviințat:

— La fel ca Armata Regelui.

Tânărul în violet a zâmbit și a îngenuncheat în fața copiilor.

— Când frunzele își schimbă culoarea, credeți că-i vorba de magie? i-a întrebat el blând. Sau când te tai la deget și rana se vindecă? Sau când pui o oală cu apă pe plită și începe să fiarbă?

Mal a clătinat din cap cu ochii mari.

Dar Alina s-a încruntat și a spus:

— Oricine poate să fiarbă apă.

Ana Kuya a oftat cu un aer exasperat, dar femeia în roșu a râs:

— Ai mare dreptate. Oricine poate să fiarbă apă. Dar nu oricine poate stăpâni Mica Știință. Tocmai de aceea am venit să vă punem la încercare.

Apoi s-a întors spre Ana Kuya:

— Acum, lăsați-ne singuri.

— Stați un pic! a strigat Mal. Ce o să se întâmple cu noi dacă o să descoperiți că suntem Grisha?

Femeia în roșu și-a coborât privirea spre ei:
— Dacă, prin cine știe ce șansă, vreunul dintre voi este un Grisha, veți avea norocul să mergeți la o școală specială, unde Grisha învață să-și folosească talentele.

— Veți avea parte de cele mai bune haine, cea mai bună mâncare, tot ce vă dorește inima, a spus tânărul în violet. V-ar plăcea?

— E cel mai măreț fel în care vă puteți sluji regele, a spus Ana Kuya, care se oprise lângă ușă.

— E foarte adevărat, a spus femeia în roșu pe un ton mulțumit, dornică să se împace cu Ana Kuya.

Băiatul și fata s-au uitat unul la celălalt. Întrucât adulții nu erau atenți la ei, n-au văzut că Alina l-a luat de mână pe Mal, nici privirea pe care au schimbat-o între ei. Ducele ar fi recunoscut acea privire. Petrecuse ani îndelungați în ținuturile pustiite din apropierea granițelor de nord, unde satele erau în permanență sub asediu, iar țărani își duceau luptele cu foarte puțin ajutor din partea regelui sau a oricui altcuiva. Odată, văzuse o femeie desculță stând neclintită în prag, în fața unui șir de baionete. Și cunoștea privirea unui bărbat care își apără casa doar cu o piatră în mână.

Capitolul 1

Stând pe marginea drumului aglomerat, m-am uitat la câmpurile povârnite și la fermele abandonate din Valea Tula, și am zărit pentru prima oară Falia Umbrei. Plecasem cu regimentul meu din tabăra militară de la Poliznaya în urmă cu două săptămâni. Deși soarele de toamnă strălucea pe cer, am început să tremur ușor pe sub vestonul militar, văzând negura care întuneca orizontul precum o pată murdară.

Dintr-odată, un umăr puternic m-a izbit în spate. M-am dezzechilibrat și aproape că am căzut cu fața în jos pe drumul noroios.

— Hei! a strigat soldatul. Ai grijă!

— Mai bine ai tu grijă pe unde calci cu picioarele alea grase, am pufnit eu, și am simțit o mică satisfacție văzând aerul surprins care s-a așternut pe fața lui lată.

Oamenii — și mai ales soldații vânjoși, cu puști mari — nu se așteptau ca o făptură costelivă ca mine să le răspundă tăios. Întotdeauna erau surprinși când ripostam.

Soldatul a trecut repede peste această noutate și, aranjându-și ranița în spate, mi-a aruncat o privire

încrunțată, apoi a dispărut în caravana de cai, soldați, căruțe și furgoane, care șerpuia pe coama dealului și prin valea care ni se întindea la picioare.

Am iuțit pasul, încercând să mă uit pe deasupra convoiului. Trecuseră câteva ore de când pierdusem din ochi steagul galben al furgonului cartografilor și știam că rămăsesem mult în urmă.

Mergând, inspiram miresmele verzi și aurii ale pădurii de toamnă și simțeam în spate o adiere blândă. Eram pe Vy, drumul lat care cândva ducea de la Os Alta la porturile bogate de pe coasta de vest a Ravkăi. Dar asta se întâmpla înainte de Falia Umbrei.

Undeva în mulțime, cineva cânta. *Cânta? Ce idiot putea să cânte în drum spre Falie?* M-am uitat iarăși spre negura de la orizont și a trebuit să-mi stăpânesc un tremur. Văzusem Falia Umbrei pe multe hărți — o creștătură neagră care separa Ravka de singura ei linie de coastă, lăsând-o fără nicio ieșire la mare. Uneori, era desenată ca o pată, alteori ca un nor întunecat și inform. Erau și hărți care înfățișau Falia Umbrei ca pe un lac lung și îngust, pomenind-o cu celălalt nume al său, „Nemarea” — un nume care încerca să-i liniștească pe soldați și negustori, și să încurajeze traversările.

Am pufnit. Șiretlicul îl putea păcăli pe un negustor gras, dar pe mine nu mă liniștea deloc.

Mi-am luat privirea de la pâcla sinistră care plutea în zare și m-am uitat la gospodăriile ruinate din Tula. Pe vremuri, valea adăpostea unele dintre cele mai bogate moșii din Ravka, unde țărani își îngrijeau recoltele, iar oile pășteau pe pășunile înverzite. Dar, într-o bună zi, a apărut în peisaj o crăpătură neagră, o brazdă de întuneric aproape impenetrabil, care creștea cu fiecare an și care

colcăia de grozăvii. Nimeni nu știa unde dispăruseră țărani, turmele și recoltele, casele și familiile lor.

Încetează, mi-am spus în sinea mea. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile. Lumea traversează Falia de ani de zile... într-adevăr, cu multe pierderi de vieți omeneste, și totuși... Am inspirat adânc, încercând să mă liniștesc.

— Să nu leșini în mijlocul drumului, a spus o voce aproape de urechea mea, și un braț greu s-a așezat pe umerii mei, strângându-mă ușor.

Am ridicat privirea și am văzut chipul familiar al lui Mal, care se uita la mine cu ochi zâmbitori.

— Haide, a spus el, mergând în ritm cu mine. Un picior în fața celuilalt. Știi cum se face.

— Îmi strici planul.

— Ah, serios?

— Da. Vreau să leșin, să fiu călcată în picioare și să mă aleg cu răni cumplite.

— Mda, pare un plan strălucit.

— Ah, păi dacă o să fiu mutilată, n-o să mai pot traversa Falia.

Mal a încuviințat lent din cap:

— Înțeleg. Dacă te ajută, aș putea să te arunc sub o căruță.

— O să mă gândesc la asta, am bombănit eu, dar în același timp am simțit că mă înseninez.

Mal încă avea acest efect asupra mea, deși încercam să nu cad pradă farmecului său. Și nu eram singura. O fată blondă și frumoasă a trecut pe lângă noi și i-a făcut cu mâna lui Mal, aruncându-i o privire drăgăstoasă peste umăr.

— Bună, Ruby, a strigat-o el. Ne vedem mai încolo?

Ruby a chicotit și a dispărut în mulțime, iar Mal a zâmbit larg, până m-a văzut dând ochii peste cap.

— Ce-i? Am crezut că-ți place de Ruby.

— Întâmplarea face că nu prea avem despre ce să discutăm, am spus eu pe un ton sec.

De fapt, îmi plăcuse de Ruby — la început. Când Mal și cu mine părăsiserăm orfelinatul de la Keramzin și plecaserăm să ne facem serviciul militar la Poliznaya, îmi era groază să fac cunoștință cu oameni noi. Dar multe fete erau încântate să se împrietenească cu mine, iar Ruby fusese dintre cele mai dornice. Acele prietenii au durat până mi-am dat seama că fetele nu se interesau de mine decât pentru că eram apropiată de Mal.

M-am uitat la el și l-am văzut întinzând brațele voios și ridicându-și fața către cerul de toamnă. Ba chiar am observat — cu un pic de dezgust — că pasul lui era mai săltat.

— Ce-ai pățit? am șoptit eu pe un ton furios.

— Nimic, a răspuns el surprins. Mă simt minunat.

— Dar cum poți să fii atât de... zglobiu?

— Zglobiu? N-am fost niciodată zglobiu. Sper să nu fiu niciodată zglobiu.

— Atunci ce-i cu toate astea? am întrebat eu, făcând semn cu mâna spre el. Ne apropiem de un loc unde s-ar putea să mori și să fii sfârtecat, dar tu arăți de parcă ai merge la un banchet.

Mal a izbucnit în râs:

— Ți faci prea multe griji. Regele a trimis un grup întreg de pirotehnicieni Grisha, care or să ne apere navele, ba chiar și niște Sfășie-Inimi — mă trec fiori când mă gândesc la ei. Iar noi avem puști, a adăugat el, lovindu-și ușor arma de pe umăr. O să fie bine.

— Dacă o să fie un atac puternic, o pușcă în plus n-o să conteze.

Mal mi-a aruncat o privire uimită:

— Ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? Ești chiar mai țăfnoasă decât de obicei. Și arăți îngrozitor.

— Mersi, am bombănit eu. N-am dormit bine.

— Și asta e ceva nou?

Bineînțeles, avea dreptate. Niciodată nu dormeam bine. Dar, în ultimele zile, situația se înrăutățise. Sfinții îmi erau martori că aveam o mulțime de motive întemeiate să mă tem de Falie, motive împărtășite de toți soldații din regiment, care avuseseră ghinionul să fie aleși pentru traversare. Dar mai era ceva, un sentiment mai profund de neliniște, pe care nu-l puteam numi.

I-am aruncat o privire lui Mal. Fusese o vreme când aș fi putut să-i spun orice.

— Pur și simplu... am un sentiment care nu-mi dă pace.

— Nu-ți mai face atâtea griji. Poate or să-l pună pe Mikhael în aceeași navă cu noi. Și când or să vadă volcrele burta lui mare și apetisantă, pe noi or să ne lase în pace.

Dintr-odată, mi-a revenit o amintire: Mal și cu mine stăteam unul lângă altul într-un fotoliu din biblioteca ducelui și răsfoiam paginile unei cărți legate în piele. Dăduserăm peste o ilustrație care înfățișa o volcră: gheare lungi și scârboase, aripi ca de piele tăbăcită și rânduri de dinți ascuțiți, cu care înfulecau carne de om. Volcrele erau oarbe, întrucât timp de câteva generații trăiseră și vânaseră numai în Falie, dar potrivit legendei puteau mirosi sânge de om de la câțiva kilometri. Mi-am apropiat degetul de ilustrație și am întrebat: „Ce ține în gheare?” Încă îmi răsuna în minte ce îmi șoptise Mal atunci: „Cred... cred că e un picior.” Am închis imediat cartea și am fugit țipând, în lumina ocrotitoare a soarelui...